Păcatele împotriva Duhului Sfânt

Mântuitorul Iisus Hristos ne vorbeşte despre nişte păcate teribile, care nu se iartă nici în acest veac, nici în cel care va veni. Iată preasfintele cuvinte ale Domnului: ***,,Orice păcat şi orice hulă se va ierta oamenilor, dar hula împotriva Duhului Sfânt nu se va ierta. Celui care va zice cuvânt împotriva Fiului Omului, se va ierta lui; dar celui care va zice împotriva Duhului Sfânt, nu i se va ierta lui, nici în veacul acesta, nici în cel ce va să fie''*** (Matei 12, 31-32). Părinţii Bisericii au identificat aceste păcate şi au scris despre ele, ca să le cunoaştem, pentru a nu le săvârşi. Ele sunt în număr de şase:

– **Lepădarea de Credinţă sau apostazia.** Este păcatul aceluia care a cunoscut şi a trăit în Credinţa Ortodoxă, însă, din felurite pricini, părăseşte această Credinţă şi se îndreaptă spre credinţele deşarte ale sectelor, sau pur şi simplu alunecă în necredinţă. Dacă omul îşi dă seama de gravitatea păcatului şi se întoarce la Credinţa adevărată, este primit şi iertat. Când moare în acest păcat, merge în iad.

– Împotrivirea faţă de adevărurile de Credinţă cuprinse în Revelaţia Dumnezeiască şi propovăduite de Biserică. În Sfânta Scriptură citim că Dumnezeu ne-a rânduit să postim, ne-a învăţat şi cum să postim, a postit Mântuitorul Însuşi, au postit Sfinţii Apostoli. În faţa unui adevăr atât de evident, rătăciţii nu postesc, îndeamnă şi pe alţii să se ferească de post. Cel care cade în acest păcat are cale de pocăinţă şi, lepădându-se de el, Dumnezeu îl iartă.

– **Încrederea nesăbuită în bunătatea lui Dumnezeu** este un păcat de care se face vinovat cel care spune nebuneşte că oricât ar păcătui, Dumnezeu este atât de bun şi milostiv, încât îl va ierta. Aşa poate ajunge omul la sfârşitul vieţii, cu această încredere nesăbuită, care îi va aduce osânda veşnică.

– **Neîncrederea în bunătatea lui Dumnezeu** înseamnă deznădejdea celui care gândeşte că Dumnezeu nu-l va ierta dacă se va pocăi, şi atunci continuă păcatele sale până la moarte. Iuda a căzut în păcatul deznădejdii şi s-a spânzurat, refuzând pocăinţa.

– Invidia harului fratern este păcatul aceluia care vede darurile cu care Dumnezeu împodobeşte pe aproapele său, şi în loc să se bucure, îl invidiază. Şi-n acest caz omul se poate lepăda de acest păcat în timpul vieţii, iar Dumnezeu îl

iartă, prin pocăinţă.

– **Nepocăinţa până la moarte,** prin însuşi caracterul şi formularea sa, arată că omul refuză să se întoarcă la Dumnezeu în timpul vieţii, şi atunci este evident că va merge la osânda veşnică.

Socoteşte, iubite cititorule, primejdia mare care ne pândeşte atunci când înclinăm fie şi numai spre unul din aceste şase păcate. Ascultă de Biserică şi nu de potrivnicii lui Dumnezeu, căci aceştia s-au pus în slujba diavolului.